EURÓPSKA
KOMISIA

V Bruseli 20. 7. 2021
COM(2021) 409 final

# SPRÁVA KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU A RADE

## o vykonávaní smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach

## 1. ÚVOD

V smernici 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach[1] (ďalej len „smernica“) je stanovený jednotný komplexný rámec založený na zásade vzájomného uznávania, čo umožňuje orgánom v jednom členskom štáte získať dôkazy z iného členského štátu.

Smernica bola navrhnutá na základe iniciatívy siedmich členských štátov[2]. Rada a Európsky parlament ju prijali v súlade s článkom 82 ods. 1 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) 3. apríla 2014 a je záväzná pre všetky členské štáty s výnimkou Írska a Dánska.

Smernica nahradila existujúce rámce na zabezpečenie dôkazov, konkrétne Dohovor EÚ o vzájomnej pomoci z roku 2000[3], rámcové rozhodnutie 2008/978/SVV o európskom príkaze na zabezpečenie dôkazov[4] a rámcové rozhodnutie 2003/577/SVV o zaisťovaní dôkazov[5].

Základné prvky smernice sú uvedené v ďalšej časti.

- Európsky vyšetrovací príkaz (ďalej len „EVP“) je **justičné rozhodnutie**, ktoré vydal alebo overil justičný orgán členského štátu na účely vykonania alebo uznania jedného alebo viacerých vyšetrovacích opatrení v inom členskom štáte s cieľom získať dôkazy.

- Vzťahuje sa na **všetky vyšetrovacie opatrenia**[6] vo všetkých štádiách trestného konania, s výnimkou zriadenia spoločného vyšetrovacieho tímu.

- Členské štáty sú povinné **EVP rýchlo bez akýchkoľvek ďalších formalít uznať a vykonať** a odmietnuť ho je možné len z obmedzených dôvodov, ako sú napríklad základné záujmy národnej bezpečnosti a rešpektovanie základných práv.

- V smernici sú stanovené prísne **lehoty** na zabezpečenie požadovaných dôkazov.

[1] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 130, 1.5.2014, s. 1).
[2] Rakúsko, Bulharsko, Belgicko, Estónsko, Slovinsko, Španielsko a Švédsko.
[3] Dohovor z 29. mája 2000 o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie (Ú. v. ES C 197, 12.7.2000, s. 1).
[4] Rámcové rozhodnutie Rady 2008/978/SVV z 18. decembra 2008 o európskom príkaze na zabezpečenie dôkazov na účely získavania predmetov, dokumentov a údajov na použitie v konaniach v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 350, 30.12.2008, s. 72). Toto rámcové rozhodnutie bolo zrušené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/95 z 20. januára 2016, ktorým sa zrušujú určité akty v oblasti policajnej spolupráce a justičnej spolupráce v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 26, 2.2.2016, s. 9).
[5] Rámcové rozhodnutie Rady 2003/577/SVV z 22. júla 2003 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 196, 2.8.2003, s. 45).
[6] EVP napríklad umožňuje výsluchy podozrivých osôb a svedkov aj formou videokonferencie a zhromažďovanie informácií o bankových a iných finančných účtoch alebo opatrenia na zabezpečenie dôkazov.

- Uvádzajú sa v nej **vzorové formuláre** na vyplnenie EVP (príloha A), potvrdenie doručenia EVP (príloha B) a informovanie o odpočúvaní telekomunikačnej prevádzky na území informovaného členského štátu (príloha C)[7].

- Obsahuje viaceré ďalšie **záruky na ochranu práva na obhajobu**, najmä v článku 1 ods. 3 a v článkoch 6 a 14.

V januári 2021 Komisia navrhla zmenu článku 20 smernice s cieľom zosúladiť ju s pravidlami EÚ o ochrane osobných údajov[8].

V článku 37 smernice sa požaduje, aby Komisia predložila Európskemu parlamentu a Rade správu o uplatňovaní smernice na základe kvalitatívnych a kvantitatívnych informácií. Správa obsahuje predovšetkým hodnotenie vplyvu smernice na spoluprácu v trestných veciach a ochranu jednotlivcov, ako aj vykonávania jej ustanovení o odpočúvaní telekomunikačnej prevádzky so zreteľom na technický rozvoj.

V prvej časti sa opisuje aktuálny stav vykonávania smernice členskými štátmi so zameraním na hlavné ustanovenia, ktoré majú kľúčový význam pre bezproblémové fungovanie EVP. Druhá časť obsahuje prehľad základných prvkov týkajúcich sa uplatňovania smernice členskými štátmi.

Pri vypracovávaní tejto správy Komisia použila informácie, ktoré poskytli členské štáty pri oznamovaní vnútroštátnych opatrení na transpozíciu smernice, a dotazníky, ktoré vyplnili príslušné orgány a právnici v členských štátoch, ako aj informácie agentúry Eurojust a Európskej justičnej siete (ďalej len „EJS“).

Správa sa vzťahuje na všetky členské štáty, ktoré sú viazané touto smernicou.

## 2. VŠEOBECNÉ POSÚDENIE

Do uplynutia lehoty na transpozíciu 22. mája 2017 (článok 36 ods. 1) oznámili Komisii potrebné opatrenia iba 2 členské štáty a ďalších 8 členských štátov oznámilo opatrenia v nasledujúcich dňoch a týždňoch.

V júli 2017 Komisia začala postupy v prípade nesplnenia povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ proti 13 členským štátom (Rakúsko, Bulharsko, Cyprus, Česko, Grécko, Španielsko, Chorvátsko, Luxembursko, Malta, Poľsko, Portugalsko, Švédsko a Slovensko) za neoznámenie opatrení na transpozíciu smernice. V januári 2018 zaslala Komisia odôvodnené stanoviská Rakúsku,

[7] Rada uverejnila usmernenia o spôsobe vypĺňania týchto formulárov: https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-5291-2020-INIT/en/pdf.
[8] Návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa mení smernica 2014/41/EÚ, pokiaľ ide o jej zosúladenie s pravidlami EÚ o ochrane osobných údajov [COM(2021) 21 final].

Bulharsku, Španielsku a Luxembursku, keďže tieto štáty stále neoznámili transpozičné opatrenia. Do septembra 2018 oznámili Komisii svoje vnútroštátne transpozičné opatrenia všetky členské štáty viazané touto smernicou. Analýzou oznámených opatrení sa nezistili žiadne závažné samostatné chýbajúce prvky. Konania týkajúce sa nesplnenia povinnosti oznámiť transpozičné opatrenia boli preto zastavené[9].

## 3. KONKRÉTNE BODY POSÚDENIA

### 3.1. Príslušné orgány a ústredné orgány

V článku 33 ods. 1 sa od členských štátov vyžaduje, aby informovali Komisiu o orgánoch, ktoré sú príslušné na vydávanie a vykonávanie EVP, a o ústrednom orgáne (ústredných orgánoch) určenom (určených) v súlade s článkom 7 ods. 3. Všetky členské štáty zaslali svoje oznámenia Komisii.

#### *3.1.1. Vydávajúce orgány [článok 2 písm. c)]*

V článku 2 písm. c) sa uvádza, že pojem „vydávajúci orgán“ zahŕňa sudcu, súd, vyšetrujúceho sudcu alebo prokurátora[10]. Okrem toho zahŕňa akýkoľvek iný príslušný orgán určený vydávajúcim štátom, ktorý v dotknutej veci plní funkciu vyšetrovacieho orgánu v trestnom konaní a má v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom právomoc nariadiť zabezpečenie dôkazov za predpokladu, že taký EVP overí sudca, súd, vyšetrujúci sudca alebo prokurátor.

Súdny dvor rozhodol[11], že pojem „justičný orgán“ uvedený v článku 1 ods. 1 a pojem „vydávajúci orgán“ uvedený v článku 2 písm. c) sa vzťahujú na prokuratúru členského štátu nezávisle od zákonného vzťahu podriadenosti medzi touto prokuratúrou a výkonnou mocou tohto členského štátu a vystavenia uvedenej prokuratúry riziku, že bude v súvislosti s vydaním EVP priamo alebo nepriamo podliehať individuálnym pokynom alebo usmerneniam zo strany výkonnej moci.

Vo väčšine členských štátov sú orgánmi príslušnými na vydávanie EVP prokuratúry, vyšetrujúci sudcovia alebo súdy. V jednom členskom štáte sú orgánmi príslušnými na vydávanie EVP iba súdy, zatiaľ čo iný členský štát v súlade s článkom 2 písm. c) bodom i) určil za vydávajúci justičný orgán fiškálny orgán, ktorý má práva a plní povinnosti prokuratúry[12]. Menej než

[9] Platí to bez toho, aby boli dotknuté konania o nesplnení povinnosti, ktoré môže Komisia začať proti niektorým členským štátom, ak zistí, že oznámené vnútroštátne opatrenia nesprávne transponujú smernicu, alebo ak sú zaznamenané systémové nedostatky pri jej uplatňovaní v praxi.

[10] V článku 1 ods. 1 sa uvádza, že EVP sú justičné rozhodnutia, ktoré vydali alebo overili justičné orgány.

[11] Pozri rozsudok Súdneho dvora z 8. decembra 2020, Staatsanwaltschaft Wien/A. a iní, C-584/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:1002.

[12] Pozri vec C-66/20 v konaní pred Súdnym dvorom Európskej únie.

polovica členských štátov využila možnosť určiť v súlade s článkom 2 písm. c) bodom ii) za svoje vydávajúce orgány príslušné vyšetrovacie orgány, ako sú napríklad policajné orgány. V niektorých prípadoch boli v rámci priestupkových konaní za vydávajúce orgány určené správne orgány. Za overovacie orgány pre takéto EVP boli určení prokurátori, vyšetrujúci sudcovia alebo súdy. V jednom členskom štáte nebol určený žiadny overovací orgán pre EVP vydávané správnym orgánom v priestupkových konaniach. Takmer všetky členské štáty vykonali toto ustanovenie správne.

*3.1.2. Vykonávajúce orgány [článok 2 písm. d)]*

Veľká väčšina členských štátov určila orgány príslušné na vydávanie EVP aj za vykonávajúce orgány. V niektorých členských štátoch sú orgánmi príslušnými na uznávanie EVP a zabezpečovanie ich vykonávania aj orgány presadzovania práva alebo správne orgány.

*3.1.3. Ústredné orgány (článok 7 ods. 3)*

Podľa článku 7 ods. 3 môžu členské štáty určiť jeden alebo viac ústredných orgánov, ktoré budú pomáhať príslušným orgánom. Členské štáty môžu poveriť takéto ústredné orgány administratívnym zasielaním a prijímaním EVP, ako aj ďalšou úradnou korešpondenciou súvisiacou s EVP.

Značný počet členských štátov oznámil Komisii najmenej jeden ústredný orgán. Vo väčšine prípadov boli za ústredné orgány určené ministerstvá spravodlivosti, pričom im boli pridelené rôzne úlohy. Iba niektoré z týchto ústredných orgánov môžu pomáhať aj s administratívnym zasielaním a prijímaním EVP a len malý počet z týchto členských štátov vyžaduje, aby všetky prichádzajúce EVP boli zasielané cez ich ústredné orgány. V niektorých prípadoch boli oznámené viaceré ústredné orgány. V niektorých členských štátoch môžu orgány poskytovať pomoc, aj keď neboli formálne oznámené ako ústredné orgány.

Viaceré členské štáty udelili svojim určeným ústredným orgánom dodatočné právomoci (napríklad ich poverili zodpovednosťou za predbežnú kontrolu toho, či boli doručené všetky potrebné dokumenty, alebo za odmietnutie vykonania EVP za určitých podmienok). Takmer všetky členské štáty vykonali toto ustanovenie správne.

## 3.2. Vymedzenie pojmu EVP a jeho rozsah pôsobnosti a druhy konaní, v prípade ktorých môže byť vydaný

*3.2.1. Vymedzenie pojmu EVP (článok 1)*

Všetky členské štáty transponovali článok 1 ods. 1, v ktorom sa EVP vymedzuje ako justičné rozhodnutie vydané na účely vykonania jedného alebo viacerých konkrétnych vyšetrovacích opatrení v inom členskom štáte s cieľom získať dôkazy. V odôvodnení 25 je uvedené, že v smernici sa ustanovujú pravidlá vykonania vyšetrovacieho opatrenia vo všetkých štádiách trestného konania vrátane súdneho konania. V menšom počte členských štátov je možné vydať

EVP aj počas výkonu rozsudku alebo trestu. Jeden členský štát uviedol, že EVP sa môže vydať aj v prípade dodatočných procesných opatrení.

Niektoré členské štáty sa vo svojich transpozičných ustanoveniach nezmienili výslovne o práve podozrivých alebo obvinených osôb alebo právnika v ich mene požiadať o vydanie EVP (článok 1 ods. 3), ale dôvodom môže byť skutočnosť, že túto možnosť už zaručuje vnútroštátne trestné právo procesné.

Veľká väčšina členských štátov sa vo svojich transpozičných ustanoveniach nezmienila výslovne o základných právach a právnych zásadách (článok 1 ods. 4). Malý počet členských štátov sa však odvolal na Chartu základných práv Európskej únie, na ústavu daného štátu alebo na Európsky dohovor o ľudských právach. Väčšina členských štátov však výslovne stanovuje, že porušenie všeobecnej podmienky rešpektovania základných práv je dôvodom na odmietnutie podľa článku 11 ods. 1 písm. f).

### *3.2.2. Rozsah pôsobnosti (článok 3)*

V článku 3 smernice sa uvádza, že do rozsahu pôsobnosti EVP patria všetky vyšetrovacie opatrenia s výnimkou zriadenia spoločného vyšetrovacieho tímu a zabezpečovania dôkazov v rámci takéhoto tímu. V odôvodneniach 9 a 34 sa objasňuje, že smernica by sa nemala vzťahovať na cezhraničné sledovanie uvedené v Dohovore, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda[13], ani na predbežné opatrenia na účely konfiškácie.

Väčšina členských štátov transponovala článok 3 doslovne. Niektoré členské štáty pridali doplňujúce výnimky týkajúce sa konkrétne zberu údajov z registrov trestov, právnej pomoci pri doručovaní procesných písomností, výsluchu obvinených osôb formou telefonickej konferencie a zaistenia predmetov podliehajúcich konfiškácii. Cezhraničné sledovanie uvedené v Dohovore, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, bolo výslovne vylúčené z rozsahu pôsobnosti EVP iba v malom počte členských štátov. Takmer všetky členské štáty vykonali toto ustanovenie správne.

### *3.2.3. Druhy konaní (článok 4)*

V článku 4 smernice sa uvádza, že EVP sa môže vydať v súvislosti s trestným konaním vo všetkých členských štátoch [článok 4 písm. a)]. Jeden členský štát však vyžaduje, aby išlo o trestné konanie týkajúce sa trestného činu spáchaného vo vydávajúcom štáte, namiesto „trestného činu podľa vnútroštátneho právneho poriadku vydávajúceho štátu“. Niekoľko členských štátov vo svojej pozícii vydávajúcich štátov uviedlo, že je možné vydať EVP v konaniach týkajúcich sa skutkov, ktoré sú trestné podľa vnútroštátneho právneho poriadku

[13] Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 22.9.2000, s. 19).

vydávajúceho štátu z dôvodu porušenia právnych predpisov podľa článku 4 písm. b) a c) smernice. Transpozičné právne predpisy v mnohých členských štátoch neobsahujú výslovnú zmienku o konaniach súvisiacich s trestnými činmi alebo porušeniami právnych predpisov, za ktoré môže byť právnická osoba zodpovedná alebo trestaná vo vydávajúcom štáte [článok 4 písm. d)]. Takmer všetky členské štáty vykonali toto ustanovenie správne.

### 3.3. Vydanie EVP

#### *3.3.1. Obsah a forma EVP (článok 5 ods. 1)*

V článku 5 ods. 1 sú stanovené požiadavky na obsah EVP, ako aj povinnosť vydávať EVP vo forme formulára uvedeného v prílohe k smernici.

Väčšina členských štátov transponovala formulár stanovený v smernici v plnom rozsahu a zodpovedajúcim spôsobom.

#### *3.3.2. Podmienky vydania EVP (článok 6)*

Podľa článku 6 ods. 1 môže byť EVP vydaný, ak a) je vydanie EVP pri zohľadnení práv podozrivej alebo obvinenej osoby nevyhnutné a primerané na účely konania uvedeného v článku 4 a b) vyšetrovacie opatrenie (opatrenia) uvedené v EVP by sa mohlo (mohli) za rovnakých podmienok nariadiť v podobnom vnútroštátnom prípade.

V niektorých členských štátoch nebolo možné zistiť konkrétnu výslovnú transpozíciu článku 6 ods. 1, zatiaľ čo v niekoľkých ďalších členských štátoch boli zistené prípady nesprávnej transpozície.

Značný počet členských štátov neuviedol výslovne možnosť poradiť sa s vydávajúcim orgánom o potrebe vydať EVP (článok 6 ods. 3), ale niektoré z týchto členských štátov prijali horizontálne ustanovenia o možnosti poradiť sa s vydávajúcim orgánom o uznávaní a vykonávaní EVP. Malý počet členských štátov transponoval článok 6 ods. 3 uvedením možnosti poradiť sa s vydávajúcim orgánom iba za podmienok stanovených v súlade s článkom 6 ods. 1 písm. a). Malý počet členských štátov stanovil poradenie sa s vydávajúcim orgánom ako povinné a nie ako možnosť ponechanú na voľné uváženie.

Väčšina členských štátov transponovala článok 6 správne. V prípade niektorých členských štátov však transpozícia nespĺňa požiadavky smernice.

#### *3.3.3. Jazykový režim [článok 5 ods. 2 a 3 a článok 33 ods. 1 písm. b)]*

Podľa článku 5 ods. 3 musia príslušné orgány vydávajúceho štátu preložiť EVP do úradného jazyka (úradných jazykov) vykonávajúceho štátu alebo do niektorého iného jazyka, ktorý vykonávajúci štát uviedol ako prijateľný.

Väčšina členských štátov transponovala článok 5 ods. 3 v plnom rozsahu a zodpovedajúcim spôsobom. Veľmi málo členských štátov ho výslovne netransponovalo.

Viac ako polovica členských štátov oznámila v súlade s článkom 33 ods. 1 písm. b), že prijíma EVP v inom jazyku (iných jazykoch), než je ich vlastný (spravidla v angličtine). Niektoré členské štáty podmienili prijatie iného jazyka (iných jazykov) naliehavosťou žiadosti alebo recipročným záväzkom dotknutého iného členského štátu. Malý počet členských štátov takisto zaviedol preferenčné jazykové režimy pre niektoré susedné členské štáty. Zatiaľ čo veľká väčšina členských štátov uvádza vo svojich transpozičných právnych predpisoch jazyk, ktorý sa môže použiť na vyplnenie alebo preloženie EVP, ak je dotknutý členský štát vykonávajúcim štátom, veľmi malý počet členských štátov vo svojich transpozičných právnych predpisoch jazykový režim nešpecifikuje.

### 3.4. Uznávanie a vykonávanie EVP

#### *3.4.1. Uznanie a vykonanie EVP (článok 9)*

Podľa článku 9 má vykonávajúci orgán všeobecnú povinnosť uznať EVP a zabezpečiť jeho vykonanie rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok, ako keby dotknuté vyšetrovacie opatrenie nariadil orgán vykonávajúceho štátu.

Veľmi malý počet členských štátov vo svojich transpozičných právnych predpisoch výslovne neuviedol povinnosť uznať EVP. Jeden členský štát uviedol, že vykonanie EVP nie je povinnosťou, ale možno ho vykonať podľa voľného uváženia.

Väčšina členských štátov transponovala článok 9 ods. 2 správne. V tomto článku sa vyžaduje dodržiavanie formálnych náležitostí a postupov výslovne určených vydávajúcim orgánom, pokiaľ takéto formálne náležitosti a postupy nie sú v rozpore so základnými zásadami právneho poriadku vykonávajúceho štátu. Jeden členský štát prijal ustanovenie o možnosti voľného uváženia namiesto povinnosti. Vo viacerých členských štátoch nebolo možné zistiť príslušné ustanovenia týkajúce sa správneho trestného konania. Viaceré členské štáty transponovali zmienku o „základných zásadách právneho poriadku“ ako všeobecnú zmienku o „vnútroštátnom práve“ alebo o jeho „základných zásadách“.

V článku 9 ods. 3 sa vyžaduje, aby vykonávajúci orgán vrátil vydávajúcemu štátu EVP, ktorý nevydal vydávajúci orgán. Veľká väčšina členských štátov transponovala toto ustanovenie zodpovedajúcim spôsobom. Niektoré členské štáty ho však netransponovali výslovne a jeden členský štát ho transponoval ako dôvod nevykonania alebo neuznania.

V malom počte členských štátov nebolo možné zistiť výslovnú transpozíciu článku 9 ods. 4 a 5, kde sa spresňuje, ako orgány vydávajúceho štátu môžu pomôcť pri vykonávaní EVP vo vykonávajúcom štáte, zatiaľ čo v niektorých ďalších členských štátoch boli zistené problémy so súladom.

### *3.4.2. Použitie iného vyšetrovacieho opatrenia (článok 10)*

Podľa článku 10 ods. 1 je vykonávajúci orgán povinný použiť iné vyšetrovacie opatrenie, ako sa uvádza v EVP, ak požadované opatrenie neexistuje vo vnútroštátnom právnom poriadku alebo by nebolo dostupné v podobnom vnútroštátnom prípade.

Väčšina členských štátov transponovala článok 10 zodpovedajúcim spôsobom, zatiaľ čo v niektorých členských štátoch boli zistené problémy so súladom. Tie sa týkajú napríklad toho, že použitie iného vyšetrovacieho opatrenia je ponechané na voľné uváženie namiesto toho, aby bolo povinné (odsek 1), alebo toho, že je povinné použiť menej rušivé vyšetrovacie opatrenie namiesto toho, aby bolo jeho použitie ponechané na voľné uváženie (odsek 3), zatiaľ čo niektoré členské štáty transponovali odsek 5 ako dôvod neuznania alebo nevykonania.

### *3.4.3. Dôvody neuznania alebo nevykonania (článok 11 ods. 1, článok 22 ods. 2, článok 23 ods. 2, článok 24 ods. 2, článok 26 ods. 6, článok 27 ods. 5, článok 28 ods. 1, článok 29 ods. 3, článok 30 ods. 5)*

Všeobecná povinnosť vykonávať EVP v článku 9 ods. 1 je obmedzená nepovinnými dôvodmi neuznania alebo nevykonania uvedenými v článku 11 ods. 1, ako aj doplňujúcimi dôvodmi na určité vyšetrovacie opatrenia v článku 22 ods. 2, článku 23 ods. 2, článku 24 ods. 2, článku 26 ods. 6, článku 27 ods. 5, článku 28 ods. 1, článku 29 ods. 3 a článku 30 ods. 5.

Viac ako polovica členských štátov transponovala všetky alebo niektoré dôvody neuznania alebo nevykonania v súlade s článkom 11 ods. 1 ako povinné, zatiaľ čo iné členské štáty ich transponovali ako nepovinné. Niektoré členské štáty netransponovali výslovne určité dôvody na odmietnutie v súlade s článkom 11 ods. 1. Niektoré členské štáty buď netransponovali, alebo transponovali doplňujúce dôvody podľa článku 22 ods. 2, článku 24 ods. 2, článku 26 ods. 6, článku 27 ods. 5, článku 28 ods. 1, článku 29 ods. 3 a článku 30 ods. 5 ako povinné dôvody.

Výrazné rozdiely v prístupoch k transpozícii boli zaznamenané v prípade článku 11 ods. 1 písm. d), v ktorom sa uvádza nepovinný dôvod na odmietnutie, ak by vykonanie EVP bolo v rozpore so zásadou *ne bis in idem*. Zatiaľ čo niektoré členské štáty sa iba zmieňujú o samotnej zásade, iné ju konkretizujú a niektoré z nich pridávajú podmienku presadenia[14].

Pokiaľ ide o základné práva ako dôvod na odmietnutie podľa článku 11 ods. 1 písm. f), v prípade značného počtu členských štátov bola zaznamenaná správna transpozícia. Viaceré členské štáty však neuviedli takýto jednoznačný dôvod neuznania a nevykonania. Niektoré členské štáty navyše neuviedli odkazy na článok 6 ZFEÚ ani na chartu, viaceré členské štáty uviedli odkaz

[14] Vyplýva to z článku 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda („v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný“).

na Európsky dohovor o ľudských právach a jeden členský štát na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva.

Všetky členské štáty transponovali obojstrannú trestnosť ako dôvod na odmietnutie v súlade s článkom 11 ods. 1 písm. g), niektoré členské štáty však zahrnuli aj výnimky alebo podmienky, ktoré spôsobujú problémy týkajúce sa súladu. Pokiaľ ide o kategórie trestných činov, v prípade ktorých bolo overovanie obojstrannej trestnosti zrušené, jeden členský štát nevylučuje takéto overovanie v prípade svojich štátnych príslušníkov, zatiaľ čo iný členský štát tak robí v prípade poriadkových opatrení, pokiaľ nie sú takéto opatrenia obmedzené na určité trestné činy alebo nie je stanovená určitá sadzba trestu. Jeden členský štát má zavedenú možnosť neuplatnenia tohto dôvodu neuznania alebo nevykonania pod podmienkou reciprocity. V prípade veľmi malého počtu členských štátov chýba zmienka o ochrannom opatrení spojenom s obmedzením osobnej slobody.

Dva členské štáty netransponovali článok 11 ods. 2 s vysvetlením, že obojstranná trestnosť ako dôvod na odmietnutie, ako aj dôvod neuznania alebo nevykonania podľa článku 11 ods. 1 písm. h), sa nevzťahujú na vyšetrovacie opatrenia uvedené v článku 10 ods. 2.

Väčšina členských štátov správne transponovala výnimku pre správne delikty v súvislosti s daňami, poplatkami, clami a devízami v súlade s článkom 11 ods. 3, zatiaľ čo v prípade malého počtu členských štátov chýbajú vykonávacie opatrenia.

V článku 11 ods. 4 sa vyžaduje, aby sa vykonávajúci orgán poradil s vydávajúcim orgánom pred prijatím rozhodnutia o neuznaní alebo nevykonaní EVP na základe niektorých dôvodov neuznania alebo nevykonania. Väčšina členských štátov vykonala toto ustanovenie správne, ale niektoré to urobili iba čiastočne, napríklad vynechaním slov „úplnom alebo čiastočnom“ a „bezodkladné“ alebo vynechaním požiadavky poradiť sa o určitých dôvodoch neuznania alebo nevykonania s vydávajúcim orgánom.

V súlade s článkom 11 ods. 5 je vykonávajúci orgán povinný požiadať orgán vo svojom členskom štáte o pozbavenie výsady alebo imunity, ak daný orgán má právomoc to urobiť. Malý počet členských štátov netransponoval toto ustanovenie, alebo ho transponoval iba čiastočne.

Popri dôvodoch neuznania alebo nevykonania EVP, ktoré sa uvádzajú v smernici, niektoré členské štáty vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch stanovili doplňujúce dôvody. Napríklad, ak formulár EVP alebo jeho preklad je neúplný, nesprávny alebo úplne chýba, ak právna námietka proti EVP bola úspešná, ak sa EVP vezme späť, alebo ak sú nejaké iné dôvody, ktoré znemožňujú vykonať procesné úkony.

Takéto rozdielne prístupy k vykonávaniu môžu viesť k nesúladu medzi rôznymi právnymi systémami. To by mohlo sťažiť uplatňovanie smernice v praxi. Ako potvrdil Súdny dvor[15], EVP

[15] Pozri rozsudok Súdneho dvora z 8. decembra 2020, A a iní, C-584/19, ECLI:EU:C:2020:1002, bod 64.

„je nástrojom založeným na zásadách vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania, ktorých vykonanie predstavuje zásadu a odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne“.

### 3.5. Lehoty na uznanie alebo vykonanie a dôvody na odklad uznania alebo vykonania (články 12 a 15)

Lehoty a zásady stanovené v článku 12 sú dôležité pre účinnosť EVP.

Viaceré členské štáty netransponovali znenie odseku 1, ktorý sa týka prijatia rozhodnutia o uznaní alebo vykonaní a vykonania vyšetrovacieho opatrenia „rovnako rýchlo a prioritne ako v podobnom vnútroštátnom prípade“.

Malý počet členských štátov netransponoval odsek 2, v ktorom sa vyžaduje, aby vykonávajúci orgán zohľadnil požiadavku vydávajúceho orgánu na vykonanie EVP v kratšej lehote alebo v určitý deň.

V odseku 3 sa špecifikuje, že rozhodnutie o uznaní alebo vykonaní EVP sa musí prijať čo najskôr a najneskôr do 30 dní od doručenia EVP. Veľká väčšina členských štátov správne transponovala lehotu zodpovedajúcim spôsobom, ale v prípade niektorých sa vyskytli problémy týkajúce sa súladu, napríklad zavedením výnimiek.

V odseku 4 sa uvádza, že vykonávajúci orgán musí vykonať vyšetrovacie opatrenie bezodkladne a najneskôr do 90 dní od prijatia rozhodnutia o uznaní alebo vykonaní EVP. Všetky členské štáty zaviedli túto lehotu do svojich vnútroštátnych právnych predpisov.

V odsekoch 5 a 6 sa povoľuje predĺženie lehôt. Zdá sa však, že niektoré členské štáty nevykonali tieto ustanovenia správne.

Uznanie a vykonanie EVP je možné odložiť z dvoch dôvodov uvedených v článku 15 ods. 1. Ihneď ako zaniknú dôvody odkladu, vykonávajúci orgán bezodkladne prijme potrebné opatrenia na vykonanie EVP a informuje o tom vydávajúci orgán (článok 15 ods. 2). Väčšina členských štátov transponovala tieto ustanovenia správne. Len veľmi málo členských štátov zaviedlo povinnosť odložiť uznanie alebo vykonanie, namiesto ponechania tohto rozhodnutia na voľné uváženie. Malý počet členských štátov transponoval článok 15 ods. 2 iba čiastočne.

### 3.6. Odovzdanie dôkazov (článok 13)

Podľa článku 13 ods. 1 musí vykonávajúci orgán bezodkladne odovzdať dôkazy vykonávajúcemu štátu. Dôkazy sa môžu odovzdať aj priamo príslušným orgánom vydávajúceho štátu, ktoré sa zúčastnili na vykonaní EVP v súlade s článkom 9 ods. 4. Nie všetky členské štáty transponovali toto ustanovenie správne.

V súlade s článkom 13 ods. 2 sa môže odovzdávanie dôkazu prerušiť do rozhodnutia o opravnom prostriedku. Malý počet členských štátov netransponoval toto ustanovenie alebo ho transponoval

iba čiastočne. Niektoré členské štáty zaviedli povinnosť prerušiť odovzdávanie dôkazu a jeden členský štát uviedol, že odovzdávanie dôkazu sa nesmie prerušiť z dôvodu opravného prostriedku.

V súlade s článkom 13 ods. 4 môže vykonávajúci orgán dočasne odovzdať dôkazy vydávajúcemu štátu, ak sú tieto dôkazy relevantné aj pre iné konania. Len niektoré členské štáty toto ustanovenie netransponovali.

### 3.7. Opravné prostriedky (článok 14)

V článku 14 ods. 1 v spojení s odôvodnením 22 sa stanovuje povinnosť členských štátov zabezpečiť, aby boli proti vyšetrovacím opatreniam uvedeným v EVP dostupné opravné prostriedky, ktoré sú rovnocenné s opravnými prostriedkami dostupnými v podobnom vnútroštátnom prípade.

Viaceré členské štáty neuviedli, že proti vyšetrovacím opatreniam uvedeným v EVP sú dostupné opravné prostriedky, ktoré sú rovnocenné s opravnými prostriedkami dostupnými v podobnom vnútroštátnom prípade, ak sa EVP vydáva v dotknutom členskom štáte. Niektoré členské štáty nezaviedli jednoznačné ustanovenia pre svoje opatrenia v pozícii vykonávajúcich štátov. Viaceré členské štáty však uviedli, že sa uplatňujú vnútroštátne právne predpisy regulujúce trestné právo procesné. V menšom počte členských štátov sú v transpozičných právnych predpisoch zavedené osobitné opravné prostriedky pre EVP.

Niektoré členské štáty netransponovali výslovne odsek 2, v ktorom sa uvádza, že vecné dôvody vydania EVP môže napadnúť iba vydávajúci štát.

Značný počet členských štátov netransponoval výslovne odseky 3, 4, 6 a 7 týkajúce sa poskytovania informácií o možnostiach uplatniť opravné prostriedky, lehotách vzťahujúcich sa na podanie opravných prostriedkov alebo o dôsledkoch podania opravného prostriedku.

Podľa odseku 5 sa vydávajúci orgán a vykonávajúci orgán musia navzájom informovať o opravných prostriedkoch uplatnených voči vydaniu, uznaniu alebo vykonaniu EVP. Zatiaľ čo veľmi malý počet členských štátov netransponoval toto ustanovenie vôbec, ostatné členské štáty ho nevykonali správne.

### 3.8. Povinnosť informovať (článok 16)

Väčšina členských štátov správne transponovala povinnosti stanovené v článku 16, t. j. potvrdiť doručenie EVP a poskytnúť ďalšie informácie vydávajúcemu štátu v priebehu uznávania alebo

vykonávania EVP. Malý počet členských štátov však transponoval článok 16 iba čiastočne [napríklad sú vynechané pojmy „bezodkladne“ a „ihneď“, vykonávajúcim orgánom sa neukladá povinnosť potvrdiť doručenie EVP, ak je zapojený ústredný orgán, nie je transponovaný článok 16 ods. 2 písm. b)].

## 4. ZBER ÚDAJOV

V septembri 2020 zaslala Komisia dotazníky príslušným orgánom a právnikom v členských štátoch, agentúre Eurojust a EJS so žiadosťou o kvalitatívne aj kvantitatívne informácie podľa článku 37 smernice. Odpovede dostala od 19 príslušných orgánov členských štátov, agentúry Eurojust a EJS a od 9 právnikov.

Podľa odpovedí príslušných orgánov sa zdá, že EVP sa často používa: počet EVP vydaných a vykonaných od začiatku uplatňovania smernice sa pohybuje od nízkeho trojmiestneho čísla (napríklad jeden členský štát vydal 364 EVP a bolo mu doručených 180 EVP na vykonanie) po nízke päťmiestne číslo (napríklad jeden členský štát vydal približne 15 900 EVP a bolo mu doručených približne 10 500 EVP na vykonanie). Okrem toho počet EVP, v prípade ktorých bola EJS požiadaná o poskytnutie pomoci, výrazne vzrástol z 255 v roku 2017 na 1 762 v roku 2019. Takáto pomoc zahŕňala napríklad priame kontakty medzi orgánmi, urýchlenie spolupráce, ako aj poskytovanie informácií o právnych otázkach alebo o štatúte trestnej veci. Od začiatku uplatňovania smernice bola agentúra Eurojust požiadaná o pomoc v 3 348 veciach týkajúcich sa EVP. Druh pomoci sa líšil od prípadu k prípadu a zahŕňal rôzne štádiá, od vydania EVP po jeho uznanie alebo vykonanie a následné opatrenia.

Výsluch osoby a získanie informácií o bankových a iných finančných účtoch sú medzi najčastejšie požadovanými vyšetrovacími opatreniami vo väčšine členských štátov. Zdá sa však, že pravidelne sa požaduje väčšina druhov vyšetrovacích opatrení.

Väčšina vydaných EVP bola úspešne vykonaná (od 76,65 % EVP vykonaných v jednom členskom štáte po 96,93 % EVP vykonaných v inom členskom štáte) a iba veľmi málo ich bolo odmietnutých (od 0 % všetkých EVP vydaných v jednom členskom štáte po 17 % EVP vydaných v inom členskom štáte). Vyskytlo sa však niekoľko problémov s odmietnutím vykonania EVP v jednotlivých prípadoch, napríklad z dôvodu obojstrannej trestnosti, alebo preto, že požadované opatrenie nemohlo byť schválené v súlade s vnútroštátnym právom, ako aj z vecných dôvodov alebo v dôsledku problémov s prekladom, vrátane dôvodov ako proporcionalita, politiky de *minimis* a pandémia COVID-19. Niektoré odmietnutia boli bez udania dôvodov. Iba niekoľko členských štátov sa odvolávalo na článok 11 ods. 1 písm. f) (základné práva) ako dôvody neuznania alebo nevykonania.

Väčšina členských štátov oznámila vykonávanie EVP a odovzdávanie dôkazov vydávajúcemu štátu v lehote 31 až 60 dní. Veľký počet členských štátov však oznámil doručenie dôkazov od

vykonávajúceho štátu iba v lehote 91 až 120 dní. Mnohé členské štáty považujú lehoty týkajúce sa EVP za primerané. Skupina členských štátov však oznámila (závažné) individuálne oneskorenia, dokonca i v naliehavých prípadoch, zatiaľ čo z niektorých odpovedí vyplýva, že dodržiavanie lehôt je v jednotlivých členských štátoch rozdielne. Ako niektoré dôvody oneskorenia boli uvádzané vnútorné postupy, pracovné zaťaženie a pandémia COVID-19, ako aj ďalšie dôvody, ako napríklad nemožnosť doručiť predvolanie. Niektoré členské štáty oznámili, že takéto problémy vyriešili prostredníctvom priamych kontaktov alebo získaním podpory od agentúry Eurojust, EJS alebo Europolu v prípade naliehavých žiadostí.

Väčšina členských štátov považuje súčasný rámec vzájomného uznávania EVP vo všeobecnosti za dostatočný na získavanie dôkazov. To však nie je prípad elektronických dôkazov[16], pri ktorých členské štáty naďalej cítia silnú potrebu osobitných pravidiel, so stále silnejším tlakom v dôsledku šíriacej sa digitalizácie a pandémie COVID-19. Väčšina členských štátov sa okrem toho domnieva, že smernica zjednodušila a urýchlila zabezpečovanie dôkazov a mala pozitívny vplyv na justičnú spoluprácu v trestných veciach. Agentúra Eurojust a EJS sa do značnej miery stotožňujú s týmito názormi.

Zistené boli ťažkosti, ktoré prekážajú bezproblémovému fungovaniu EVP, pričom najčastejšie išlo o dĺžku a zložitosť formulára. Zistili sa aj rozdiely vyplývajúce z vnútroštátnych právnych režimov na získavanie dôkazov, ako aj ďalšie problémy praktického uplatňovania v jednotlivých prípadoch. Ide napríklad o požiadavky vykonávajúceho štátu, aby mu okrem formulára EVP bolo doručené vnútroštátne rozhodnutie (súdny príkaz), neúplné formuláre, preklady nízkej kvality a prípady, keď vykonávajúci štát nedodržal osobitné procedurálne požiadavky vydávajúceho štátu. Pokiaľ ide o posledný uvedený problém, dvojica členských štátov v tejto súvislosti zdôraznila prípustnosť dôkazov získaných prostredníctvom EVP na súdoch. Ďalšie členské štáty však neoznámili žiadne ťažkosti s prípustnosťou dôkazov, prípadne takýmito informáciami nedisponovali. Väčšina členských štátov uprednostnila nelegislatívne opatrenia na zlepšenie fungovania EVP, ale poskytla aj návrhy na zjednodušenie formulára.

Pokiaľ ide o odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky, väčšina členských štátov buď nemohla poskytnúť presné údaje o tom, ako často sa toto opatrenie dosiaľ využívalo, alebo oznámila pomerne nízke počty prípadov odpočúvania. V prípade článku 30 sa počet vydaných EVP pohyboval od 0 v jednom členskom štáte po 25 v inom členskom štáte a počet doručených EVP sa pohyboval od 0 v jednom členskom štáte po 90 v inom členskom štáte. V prípade článku 31 sa počet prípadov informovania pohyboval od 0 v jednom členskom štáte po najmenej 40 v inom členskom štáte a počet prijatých informovaní sa pohyboval od 0 v jednom členskom štáte po 35 v inom členskom štáte. Väčšina členských štátov nedokázala uviesť, v koľkých prípadoch bolo

[16] https://ec.europa.eu/info/policies/justice-and-fundamental-rights/criminal-justice/e-evidence-cross-border-access-electronic-evidence_en.

odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky (podľa článkov 30 alebo 31) odmietnuté, alebo oznámila veľmi nízke počty.

Pokiaľ ide o to, či sú ustanovenia smernice o odpočúvaní telekomunikačnej prevádzky primerané so zreteľom na technický rozvoj, väčšina členských štátov uviedla, že smernicu považujú z tohto hľadiska za prijateľnú, a domnievajú sa, že problémy nemožno prekonať prostredníctvom právnych predpisov. Len niektoré členské štáty odporučili, že rozsah pôsobnosti smernice by mal byť lepšie objasnený alebo že je potrebná osobitná regulácia poskytovateľov tzv. over-the-top služieb. Niektoré členské štáty vôbec nevyjadrili svoj názor na tieto záležitosti.

V kontexte diskusií o navrhovaných nových pravidlách pre cezhraničný prístup k uloženým elektronickým dôkazom Komisia na jeseň roku 2018 konzultovala s členskými štátmi súčasné problémy a možné spôsoby zlepšenia cezhraničného odpočúvania v reálnom čase. Tieto konzultácie ukázali, že podmienky vydávania príkazov na odpočúvanie (ako je obmedzenie používania tohto opatrenia len na určité trestné činy alebo na konkrétne hranice trestnej sadzby) stanovené vo vnútroštátnych právnych predpisoch členských štátov sa výrazne líšia a že cezhraničný prenos údajov ovplyvňujú najmä technické problémy. Existujúci systém EVP sa však považuje za vhodný a užitočný nástroj na vybavovanie cezhraničných žiadostí medzi členskými štátmi. Konzultácie takisto ukázali, že legislatívne opatrenia (vrátane riešenia odpočúvania v reálnom čase ako súčasti navrhovaného balíka v oblasti elektronických dôkazov a harmonizácie odlišných vnútroštátnych podmienok riešenia súčasných problémov) sa nepovažujú za primerané. Napokon, hodnotenie súladu ukázalo, že zatiaľ čo väčšina členských štátov správne transponovala články 30 a 31, niektoré členské štáty netransponovali časti týchto ustanovení alebo inak neboli v súlade so smernicou, napríklad preto, že zaviedli povinné dôvody neuznania alebo nevykonania, namiesto nepovinných.

EJS aj agentúra Eurojust oznámili[17] určité ťažkosti pri praktickom uplatňovaní smernice, napríklad s riešením naliehavých prípadov, prekladmi nízkej kvality, nedostatkami formulára EVP, chýbajúcou jednoznačnou reguláciou „zásady špeciality“ a rozlične vykladanými ustanoveniami. Navrhli prijať legislatívne aj nelegislatívne opatrenia na riešenie týchto problémov.

Z odpovedí právnikov vyplýva, že s EVP mali obmedzené praktické skúsenosti. Veľmi obmedzené alebo žiadne skúsenosti boli zaznamenané napríklad v otázke napadnutia vydania EVP alebo jeho uznania a vykonania. Malý počet odpovedí ukázal, že žiadosti obhajoby o zabezpečenie dôkazov z iného členského štátu (článok 1 ods. 3) boli zriedkavo splnené. Niektoré odpovede zdôraznili dôležitosť EVP pri dopĺňaní európskeho zatykača[18]. Aj keď

[17] Agentúra Eurojust a EJS takisto verejne oznámili viaceré problémy súvisiace s praktickým uplatňovaním, napríklad v spoločnom oznámení agentúry Eurojust a EJS z júna 2019 a správe o prípadoch, ktoré rieši Eurojust z novembra 2020.

[18] Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 18.7.2002, s. 1).

vo viacerých odpovediach sa uvádzalo, že súčasný rámec vzájomného uznávania EVP je primeraný, pokiaľ ide o ochranu základných práv, predložených bolo niekoľko návrhov na zlepšenie fungovania EVP prostredníctvom legislatívnych alebo nelegislatívnych opatrení.

Mnohé príslušné orgány členských štátov, právnici, a najmä EJS a agentúra Eurojust poskytli príklady osvedčených postupov. Ide napríklad o priame konzultácie medzi orgánmi, odbornú prípravu pracovníkov z praxe, koordinačné stretnutia alebo publikácie o využívaní EVP.

## 5. ZÁVER

Smernica je kľúčovým nástrojom na zabezpečovanie dôkazov v EÚ. Na účely získavania dôkazov v trestných veciach sa v rámci nej prijal nový prístup založený na zásade vzájomného uznávania. Smernica celkovo v porovnaní s predchádzajúcimi nástrojmi poskytla pridanú hodnotu EÚ tým, že sa ňou zjednodušil postup zabezpečovania dôkazov a zaviedli sa na tento účel konkrétne lehoty.

Napriek tomu, že je nutné uznať úsilie, ktoré dosiaľ vynaložili členské štáty, toto posúdenie takisto ukazuje, že stále existujú ťažkosti týkajúce sa určitých kľúčových ustanovení smernice, ako napríklad dôvodov neuznania alebo nevykonania. Komisia bude naďalej posudzovať dodržiavanie smernice členskými štátmi a prijme vhodné opatrenia na zabezpečenie rešpektovania jej ustanovení v celej EÚ.[19]

Komisia zároveň úzko spolupracuje s členskými štátmi pri prekonávaní ťažkostí spojených s vykonávaním smernice. Od prijatia smernice Komisia organizovala tri stretnutia odborníkov s členskými štátmi s cieľom podporiť ich pri uplatňovaní smernice v praxi[20]. Komisia okrem toho presadzuje, predovšetkým prostredníctvom finančnej podpory, účinné uplatňovanie EVP zvyšovaním informovanosti o jeho dostupnosti a zdôrazňovaním potreby zaistiť školenia pre pracovníkov z praxe zamerané na jeho používanie[21]. Vypracovala digitálny systém výmeny elektronických dôkazov (eEDES), IT nástroj, ktorý môžu členské štáty používať na rýchlu a bezpečnú výmenu EVP v digitálnom formáte v súlade s požiadavkami stanovenými v smernici. Systém sa môže používať aj na prenos elektronických dôkazov a súvisiacich dôkazov od vykonávajúceho členského štátu vydávajúcemu členskému štátu. Komisia vo svojom oznámení

[19] V súlade so stratégiou presadzovania práva stanovenou v oznámení Komisie – Právo EÚ: Lepšie výsledky pomocou lepšieho uplatňovania práva [C(2016) 8600] Komisia prednostne vyšetruje prípady, keď členské štáty nesprávne transponovali smernice.
[20] Dňa 25. januára 2016, 18. mája 2016 a 22. júna 2017.
[21] Budúce nariadenie Európskeho parlamentu a Rady, ktorým sa zriaďuje program Spravodlivosť.

o digitalizácii justície prijatom 2. decembra 2020[22] vyzvala všetky členské štáty, aby sa pripojili k systému eEDES, keďže sa očakáva, že tento systém ešte viac zvýši účinnosť smernice.

Napokon, budúce pravidlá týkajúce sa elektronických dôkazov[23] by mali doplniť smernicu zavedením rýchlych postupov, ktoré odrážajú špecifiká elektronických dôkazov a riešia naliehavé a rastúce potreby pracovníkov z praxe.

[22] Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov s názvom Digitalizácia justície v Európskej únii – Súbor príležitostí [COM(2020) 710 final].

[23] Návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o európskom príkaze na predloženie a uchovanie elektronických dôkazov v trestných veciach [COM(2018) 225 final] a návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa stanovujú harmonizované pravidlá určovania právnych zástupcov na účely zhromažďovania dôkazov v trestnom konaní [COM(2018) 226 final].